

mænd, der have afsendt dem, have været i god Tro, men jeg vil bestemt paastaa, at det forholder sig, som jeg har sagt. Befalingsmændene have kunnet undgaa at vide det, idet Ansvaret ligger paa underordnede. Jeg er nemlig i Stand til at konstatere, at i et af de Tilfælde, hvor Krigsministeren sagde, at Kuglen var hejst, fordi der blev skudt, var den vitterlig hejst, skønt der ikke blev skudt. Den ærede Krigsminister advarede mig mod Mangel paa Respekt for de faktiske Forhold, men i det, jeg har sagt, var der ingen Mangel paa Respekt for de faktiske Forhold. Derimod var der en saadan Mangel i den højtærede Krigsministers Udtalelse. Jeg kan ved to gode Vidner, hvis Sandhedskærlighed ingen vil drage i Tvivl — naar Mødet er endt, skal jeg gerne meddele Krigsministeren deres Navne — konstatere, at flere Gange har i den Tid, Krigsministeren omtalte, Kuglerne været hejste, hvor de burde have været nede. Saaledes var Natten mellem den 14. og 15. Oktober Kuglerne hejste hele Natten, saaledes at de Folk, som havde tilkøbt sig Jagtretten derude, saa Kuglerne hejste og derfor ikke maatte jage. Men fra anden Side fik de at vide, at der ingen Fare var, det betød ikke noget, der blev ikke skudt, og det er jo ikke saa vanskeligt at faa at vide, at der ikke bliver skudt. Det er dette Forhold, jeg har kritiseret, at man ikke kan stole paa Advarselskuglerne. Den højtærede Krigsminister og hans Kollega Marineministeren kom ind paa nogle Artikler i „Social-Demokraten“ og søgte at paavise, at de ogsaa viste Mangel paa Respekt for de faktiske Forhold. Ærede Medlemmer ville vide, at den ærede Ministers Udtalelser allerede ere imødegaaede af „Social-Demokraten“, og Imødegaaelsen er omdelt paa ærede Medlemmers Pladser. Jeg takker som Medarbejder ved „Social-Demokraten“ for den overordentlige Opmærksomhed, som den højtærede Minister viser det Blad, som jeg har den Ære at være knyttet til. Jeg haaber, at denne Interesse maa vedblive i Fremtiden.

Jeg talte før om de Regnefejl, som det ærede Medlem for Løvel (A. Nielsen) havde gjort sig skyldig i. Jeg maa maaske i den Sammenhæng komme ind paa det Svar, som den højtærede Kultusminister fremsatte over for min Bevisførelse af, at Kultusministeren i sin bekendte Tale i Ringkøbing har gjort sig skyldig i Fejl. Der er der nu først en Ting, som jeg vil bede den højtærede Kultusminister og hans Venner lægge Mærke til. Denne Tale er

bleven omtalt nogle Gange her under disse 14 Dages Forhandlinger. Den er bleven omtalt af en Højremand, det ærede Medlem for Frederiksberg 1ste Valgkreds (Ellinger), og denne Højremand udtrykte sin fulde og varme Tilslutning til den. Denne Tale er ogsaa bleven omtalt af en Venstremand, det ærede Medlem for Middelfart (Slengerik), og han tog Afstand fra denne Ringkøbingtale. Det forekommer mig at være et lille Vidnesbyrd om, hvorledes Situationon for Tiden er, noget, som den højtærede Minister skulde lægge sig paa Sinde. Den ærede Minister indrømmede, at der i hans Ringkøbingtale var en Regnefejl. Han havde med Urette regnet de civile Udgifter paa Marineministeriets Budget med paa Statsregnskabet for 1894—1895, men han sagde, at han havde brugt saa store, runde Tal, at det ingen Forskel gjorde. Jo, det gør en Forskel paa $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Medens Ministeren kom til en Nedgang i Militærudgifterne fra Statsregnskabet 1894—1895 til Statsregnskabet 1901—1902 paa 3 Mill. Kr., bliver det, trods det, at Ministeren regnede med runde Tal, i Virkeligheden kun $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Denne Fejl indrømmede den ærede Minister.

Derimod vil han ikke indrømme sin Fejl ved at medtage de provisoriske Udgifter paa Statsregnskabet for 1894—1895. Thi — sagde han — det var en nødvendig Konsekvens af Forliget. Nuvel, det omtalte jeg allerede i min første Tale, at det strider mod, hvad den ærede Minister sagde i Januar 1895, da han bebrejdede de moderate de forhøjede Militærudgifter. De moderate pegede netop paa de provisoriske Udgifter og sagde: Er der ikke sket en Nedgang? Men den ærede Minister sagde, at det gjaldt ikke, vi maa tage de lovlige Budgetter før Provisorietiden og sammenligne med dem, og saa blev Resultatet en Opgang. Den højtærede Minister har nu over for mig gjort sig skyldig i ganske det samme, som han bebrejdede og med Rette bebrejdede de moderate i 1895. Men hertil kommer yderligere dette. Lad os gaa ud fra, at den højtærede Minister med Rette har medregnet Middelgrundsfortet og Gladsaksefortet paa Statsregnskabet for 1894—1895, hvilke Absurditeter komme vi saa ikke ud i? Jeg skal vise det. Den ærede Minister paastod, at der var foregaaet en Nedgang paa 3 Millioner — som sagt, i Virkeligheden er det kun $2\frac{1}{2}$ Million. Men saa er det de moderate og Højre, der have Æren af denne Nedgang, ja, af mere endnu, thi tage vi det næste Statsregnskab, for 1895—1896, for